

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.275 van 23 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen
3. X
4. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 9 februari 2009 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van 16 oktober 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, aan de verzoekende partijen ter kennis gebracht op 28 januari 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 27 maart 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2009.

Gehoord het verslag van de kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. SOENEN, die verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 27 december 2007 dienen de verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) in.

Op 16 oktober 2008 verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk en wordt ter kennis gebracht op 28 januari 2009. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“(...) Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 27.12.2007 werd ingediend door :

(...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam D., V. en D., I. en nummer 4965372 bevat kopies van de paspoorten van betrokkenen die in het verleden het dossier vervoegden; de personen die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indienen onder de naam D., V. en D., I., voegen bij hun aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hen te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

De door betrokkenen voorgelegde stukken, met name hun geboorteaktes, kunnen door onze diensten niet weerhouden worden als zijnde aanvaardbare identiteitsdocumenten aangezien deze geen kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch een kopie van de nationale identiteitskaart uitmaken. (...)

2. Rechtspleging

Waar de verzoekende partijen het voordeel van de kostenloze rechtsbijstand vragen, wijst de Raad er op dat de procedures voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vooralsnog kosteloos zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, de zorgvuldigheidsverplichting, de vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, van 4 november 1950 (hierna: EVRM), en van een manifeste beoordelingsfout.

Ter adstruering van het eerste middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

“(...)Eerste middel:

- Schending van het art. 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting;*
- Schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting;*
- Vernederende behandeling in de zin van art. 3 E.V.R.M.;*
- Manifeste beoordelingsfout.*

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van de verzoekers, in toepassing van artikel 9 bis Vreemdelingenwet een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan de verzoekers mede te delen hun aanvraag tot verblijf niet ontvankelijk wordt verklaard.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Dat dit hier niet op afdoende wijze is gebeurd.

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen, doch dat er eveneens moet nagegaan worden of de administratieve rechtshandeling rationeel te verantwoorden is — quod non.

Dat de bestreden beslissing niet rationeel te verantwoorden is aangezien deze is behept is met een ernstige tegenstrijdigheid.

inderdaad

a)

Onontvankelijkheid omwille van het ontbreken van identiteitsdocumenten

De verwerende partij geeft aan dat het verzoek onontvankelijk is omdat niet voldaan zou zijn aan de vereiste van de identiteitsdocumenten (nationaal identiteitsdocument of paspoort).

b)

Aanwezigheid van identiteitsdocumenten in het administratief dossier

Aan de andere kant dient de verweerder toe te geven dat het administratief dossier van de verzoekende partijen reeds een kopij van de paspoorten bevat.

Inderdaad, de verzoekers hebben een asielaanvraag ingediend en de stukken van identiteit werden reeds voorgelegd aan de Dienst Vreemdelingenzaken.

Aan de identiteit van de verzoekers werd ook nooit getwijfeld.

c)

Thans stelt de verwerende partij dat de verzoekers niet voldeden aan de verplichting van het voorleggen van een identiteitsdocument.

Dit is werkelijk absurd aangezien de verweerder zelf aangeeft dat de vereiste identiteitsdocumenten aanwezig zijn in het administratief dossier.

d)

Het kan niet dat de verwerende partij een verzoek als onontvankelijk beschouwt wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten als het zelf dienen toe te geven dat het al over deze vereiste identiteitsdocumenten beschikt.

e)

De weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken wordt door de verzoekende partijen als een vernederende behandeling beschouwt in de zin van art. 3 E.V.R.M.

Inderdaad, zij dienen bijna een jaar op de bestreden beslissing te wachten en moeten dan vernemen dat hun aanvraag niet ontvankelijk zou zijn niettegenstaande de vereiste identiteitsstukken reeds in het bezit zijn van de verwerende partij.

Het argument dat de verwerende partij niet zeker zou zijn of de verzoekers dezelfde personen zijn als deze in het administratief dossier is bij de haren gegrepen. Inderdaad, de procedure conform art. 9bis Vreemdelingenwet verloopt via de Burgemeester die is overgegaan tot de vaststelling van woonst. Met andere woorden, uit deze vaststelling is al gebleken dat de verzoekers dezelfde personen zijn als deze in het administratief dossier.

De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen. (...)

In haar nota met opmerking is de verwerende partij van mening dat de verzoekende partijen niet duidelijk maken waarom zij de stukken die zij voordien voorlegden in het kader van hun eerste verblijfsaanvraag, niet voorlegden ter staving van hun tweede aanvraag om machtiging tot verblijf, dat het voorleggen van documenten ter staving van de identiteit een wettelijke ontvankelijkheidsvoorwaarde is gezien het feit dat de overheid gebonden is door de bepalingen van de Vreemdelingenwet, en dat de beslissende overheid terecht stelde dat, op grond van de voorgelegde geboorteaktes, de verzoekende partijen niet konden vereenzelvigd worden met de titularissen van de identiteitsdocumenten die in het verleden het administratief dossier vervoegden.

In hun repliekmemoire verwijzen de verzoekende partijen naar het gestelde in hun inleidende verzoekschrift.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821 e.a.).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de onontvankelijkheid van de aanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor de aanvraag om machtiging tot verblijf niet vervuld is, aangezien de aanvraag niet van een identiteitsstuk noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet blijkt dat als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland.

Artikel 9bis, §1 van dezelfde wet bepaalt evenwel dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, deze machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Het tweede lid van dezelfde paragraaf bepaalt de gevallen waarin de voorwaarde betreffende het beschikken over een identiteitsdocument niet van toepassing is.

De bedoeling van artikel 9bis is een duidelijk kader te scheppen voor de aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf, die in buitengewone omstandigheden wordt ingediend door een vreemdeling bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Zo wordt duidelijk bepaald dat een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of daarmee gelijkgestelde reistitel, onontbeerlijk is: de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren. Hiervan dienen onderscheiden te worden twee situaties, waarin de overlegging van een identiteitsdocument niet noodzakelijk is:

- de situatie van de asielzoeker wiens asielaanvraag nog niet definitief werd afgewezen of wiens cassatieberoep bij de Raad van State hangende is overeenkomstig artikel 20 (nieuw) van de gecoördineerde wetten op de Raad van State;
- de situatie van een vreemdeling die aantoonde dat het onmogelijk is om het vereiste document in België te verwerven (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl. St. Kamer 2006-2007*, nr. 2478/001, p. 33).

Uit de samenlezing van de voornoemde bepalingen volgt dat de verblijfsmachtiging enkel in het Rijk kan worden aangevraagd indien voldaan is aan de beide navolgende cumulatieve ontvankelijkheidsvoorwaarden:

- 1° er zijn buitengewone omstandigheden aanwezig om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen;
- 2° de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument of toont aan dat hij zich bevindt in één van de gevallen waarin deze voorwaarde niet van toepassing is.

De bewijslast voor het voldaan zijn aan de vereiste te beschikken over een verblijfsdocument dan wel van het feit dat hij zich in één van de gevallen bevindt waar deze voorwaarde geen toepassing vindt, rust op de aanvrager.

De verzoekende partijen stellen dat de bestreden beslissing is behept met een ernstige tegenstrijdigheid, aangezien de verwerende partij aangeeft dat het verzoek onontvankelijk is omdat niet voldaan zou zijn aan de vereiste van de identiteitsdocumenten en aan de andere kant zelf dienen toe te geven dat het administratief dossier van de verzoekende partijen reeds een kopij van de paspoorten bevat.

Uit de bestreden beslissing blijkt het volgende: ‘(...) *Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam D., V. en D., I. en nummer 4965372 bevat kopies van de paspoorten van betrokkenen die in het verleden het dossier vervoegden; de personen die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indienen onder de naam D., V. en D., I., voegen bij hun aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hen te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk (...)*’ Uit de bespreking hierboven blijkt dat de wetgever uitdrukkelijk heeft voorzien in welke gevallen niet dient voldaan te worden aan de vereiste dat een identiteitsdocument moet worden overlegd in het kader van een aanvraag op grond van artikel 9bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. De door de verzoekende partijen aangegeven situatie valt niet onder deze uitzonderingsbepalingen. Bovendien dient er op te worden gewezen dat de verzoekende partijen niet toelichten hoe de gemachtigde van de minister, gelet op het risico van identiteitsusurpatie, met zekerheid kan weten of de persoon die een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging indient tevens de persoon is die voordien een asielverzoek indiende, indien geen identiteitsstuk wordt gevoegd bij de aanvraag.

De verzoekende partijen maken met betreffend betoog op generlei wijze aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de door hem in de bestreden beslissing gedane vaststellingen kon komen. Het feit dat verzoekende partijen het niet eens zijn met de gevolgtrekkingen van de gemachtigde van de minister volstaat evenwel niet om de motieven te weerleggen. De gemachtigde van de minister is in casu alle pertinente gegevens nagegaan die hij noodzakelijk acht om zijn beslissing te kunnen nemen. De door de verzoekende partijen aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de minister niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen.

Wat de schending van artikel 3 van het EVRM betreft, moeten de verzoekende partijen doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandelingen. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). Waar de verzoekende partijen argumenteren dat de weigering van de Dienst Vreemdelingenzaken door de verzoekende partijen als een vernederende behandeling wordt ervaren, nu zij bijna een jaar op de bestreden beslissing dienen te wachten en dan moeten vernemen dat hun aanvraag niet ontvankelijk zou zijn niettegenstaande de vereiste identiteitsstukken reeds in het bezit zijn van de verwerende partij, kan geen schending van artikel 3 van het EVRM vastgesteld worden.

Waar de verzoekende partijen een schending aanvoeren van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van een manifeste beoordelingsfout, merkt de Raad op dat de aangevoerde schending onvoldoende wordt toegelicht zodat er geen sprake kan zijn van een middel.

Onder “middel” moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In een tweede middel voeren de verzoekende partijen een schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 3 en 29 van het Verdrag inzake de rechten van het kind ondertekend te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij de wet van 25 november 1991 (hierna: Kinderrechtenverdrag), van het zorgvuldig bestuur, van

de redelijke termijn en van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid.

Ter adstruering van het tweede middel stellen de verzoekende partijen wat volgt:

*"(...)Schending van de artikelen 3, 8 en 13 van het E.V.R.M.;
Schending van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag ;
Schending van het zorgvuldig bestuur ;
Schending van de redelijke termijn ;
Schending van het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid.*

a)

*De verzoekers wensen te verwijzen naar het officieel engagement van de Regering.
Verzoekers zijn ondertussen bijna 9 jaar in België waarvan 5 jaar in de asielprocedure (met inbegrip van de Raad van State-procedure).*

De bestreden beslissing geeft gezien het engagement van de Regering uiting van een willekeur die alle redelijkheid tart.

Verzoekers mochten er terecht van uitgaan dat zij, gezien het engagement van de minister en de lange asielprocedure en de integratie, gemachtigd kunnen worden tot verblijf.

Het zorgvuldigheidsprincipe vereist dat de overheid elke zaak met bekwame spoed, met inachtneming van alle mogelijke gevolgen, moet afhandelen. Het blijkt duidelijk dat dit in casu niet is gebeurd. Verzoekers procedure bij de Raad van State sleepte lang aan.

b)

Artikel 3 van het E.V.R.M, bepaalt:

"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen."

Dat het gezin van de verzoekers bijna 9 jaar in België verblijft en hierdoor een bestaansrecht heeft opgebouwd. Dat de gezinsleden omwille van buitengewone omstandigheden met België een daadwerkelijke band hebben:

- de verzoekers willen werken, spreken de taal, hebben Belgische vrienden en kennissen ;*
- de kinderen gaan naar een Nederlandstalige school;*
- de kinderen van de verzoekers hebben geen enkele band meer met het land van herkomst gezien zij op jonge leeftijd het land hebben verlaten.*

Artikel 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

" 1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economische welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen,"

Ingevolge de bestreden beslissing wordt het gezin geen verblijfsrecht toegekend.

De aanvraag tot verblijfsmachtiging wordt niet eens onderzocht.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken evenwel terdege met de omstandigheden eigen aan verzoekers (verblijfs)dossier dient rekening te houden, wat blijkt uit het volgende arrest:

" Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art. 8.1. E. V. R. M. wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art. 8.2 van hetzelfde Verdrag. De wet past in het kader van dit lid.

Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd art. 8 inhoudt, kan de uitvoering van een verwijderingmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop art. 9bis van de Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2e lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's waaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen". (Zit R.v.St nr 58.969, 1 april 1996 <http://www.Raadvst-consetat.be> (7 januari 2000);, Rev. dr. étr. 1996. 742 : T. Vreemd. 1997. 29)

De verzoekers hebben in toepassing van artikel 13 van het E.V.R.M, het recht om de bestreden beslissing aan te vechten in geval van schending van de rechten en vrijheden vervat in het E.V.R.M. :

"Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

De verzoekers wensen eveneens te verwijzen naar het Internationaal Kinderrechtenverdrag. Het Internationaal Kinderrechtenverdrag bepaalt in artikel 49, lid 2 van het Verdrag :

" Voor iedere Staat die dit Verdrag bekrachtigt of ertoe toetreedt na de nederlegging van de twintigste akte van bekrachtiging of toetreding, treedt het Verdrag in werking op de dertigste dag na de nederlegging door die Staat van zijn akte van bekrachtiging of toetreding."

Het Kinderrechtenverdrag werd bij wet dd. 25-11-1991 door het Belgische Parlement goedgekeurd. Ingevolge voormeld artikel 49 krijgt het Verdrag in België kracht van wet op datum van 15 januari

1992. De preambule van het Kinderrechtenverdrag verwoordt de geest van het Verdrag als volgt:

"De Staten die partij zijn bij dit Verdrag,

Indachtig dat de volkeren van de Verenigde Naties kun vertrouwen in de fundamentele rechten van de mens en in de waardigheid en de waarde van de mens opnieuw hebben bevestigd en hebben besloten sociale vooruitgang en een hogere levensstandaard in grotere vrijheid te bevorderen,
Eraan herinnerende dat de Verenigde Naties in de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens hebben verkondigd dat kinderen recht hebben op bijzondere zorg en bijstand

Ervan overtuigd dat aan het gezin als de kern van de samenleving en de natuurlijke omgeving voor de ontplooiing en het welzijn van al haar leden en van kinderen in het bijzonder, de nodige bescherming en bijstand dient te worden verleend opdat het zijn verantwoordelijkheden binnen de gemeenschap volledig kan dragen. Erkennende dat het kind, voor de volledige en harmonische ontplooiing van zijn of haar persoonlijkheid, dient op te groeien in een gezinsomgeving in een sfeer van geluk, liefde en begrip, Overwegende dat het kind volledig dient te worden voorbereid op het leven van een zelfstandig leven in de samenleving, en dient te worden opgevoed in de geest van de in het Handvest van de Verenigde Naties verkondigde idealen, en in het bijzonder in de geest van vrede, waardigheid, verdraagzaamheid, vrijheid, redelijkheid en solidariteit.
Indachtig dat, zoals aangegeven in de Verklaring van de Rechten van het Kind, 'het kind op grond van zijn lichamelijke en geestelijke onrijpheid bijzondere bescherming en zorg nodig heeft, met inbegrip van geëigende wettelijke bescherming, zowel voor als na zijn geboorte.'

Erkennende dat er, in alle landen van de wereld, kinderen zijn die in uitzonderlijke moeilijke omstandigheden leven, en dat deze kinderen bijzondere aandacht behoeven.

Zijn het volgende overeengekomen: (..)"

De belangen van het kind moeten de eerste overweging vormen bij de bestuurshandelingen van de besturen.

Het internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind vermeldt in artikel 3:

"Bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen voor maatschappelijk welzijn of door rechterlijke instantie, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, vormen de belangen van het kind de eerste overweging."

Kinderen zijn autonome drager van mensenrechten en derhalve zelfstandige rechtssubjecten.

Dat kinderen inderdaad schendingen van het Kinderrechtenverdrag kunnen inroepen.

Dat een terugkeer een ernstig nadeel dreigt te veroorzaken.

Dat de kans op psychische en psychologische schade in die omstandigheden zeer groot is.

Dat de kinderen van de verzoekers school lopen en bij een gedwongen terugkeer zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond,

Dat de kinderen van de verzoekers een ernstig nadeel dreigen te lijden. Dat de kinderen door een gedwongen terugkeer al hun dromen en idealen in België dienen op te geven.

Dat de kans op een positieve ontwikkeling klein is omwille van de identiteitsbreuk en het ontbreken van ontwikkelingsmogelijkheid.

Dat de kinderen al negen jaar in een Nederlandstalig land zijn. Zij volgen onderwijs in het Nederlands en de kennis van de taal van hun ouders is beperkt.

Dat de kinderen vervreemd zijn van Albanië.

Dat het Kinderrechtenverdrag stelt dat bij elke maatregel van de overheid de belangen van het kind de eerste overweging dienen te vormen.

De besturen dienen de belangen van de kinderen na te streven zodat deze zich volledig kunnen ontplooiën en eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden worden bijgebracht.

Het internationaal Verdrag inzake de rechten van het Kind vermeld in artikel 29:

"De Staten die Partij zijn, komen overeen dat het onderwijs aan het kind dient gericht te zijn op:

a) de zo volledig mogelijke ontplooiing van de persoonlijkheid, talenten en geestelijke en lichamelijke vermogens van het kind;

b) het bijbrengen van eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, en voor de in het Handvest van de Verenigde Naties vastgelegde beginselen;

c) het bijbrengen van eerbied voor de ouders van het kind, voor zijn of haar eigen culturele identiteit, taal en waarden, voor de nationale waarden van het land waar het kind woont, het land waar het is geboren en voor andere beschavingen dan de zijne of de hare;

d) de voorbereiding van het kind op een verantwoord leven in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend;

e) het bijbrengen van eerbied voor de natuurlijke omgeving."

Dat de kinderen overeenkomstig artikel 29 van het Kinderrechtenverdrag opgevoed zijn in een vrije samenleving, in de geest van begrip, vrede, verdraagzaamheid, gelijkheid van geslachten en vriendschap tussen alle volkeren, etnische, nationale en godsdienstige groepen en personen behorend tot de oorspronkelijke bevolking.

Dat de kinderen van de verzoekers ingevolge de bestreden beslissing zich persoonlijk gekrenkt en afgewezen voelen door een samenleving waarin zij zo lang hebben gewoond.

Op geen enkele wijze toont de Dienst Vreemdelingenzaken aan, daadwerkelijk rekening te hebben gehouden met de belangen van de kinderen en dat deze de eerste overweging hebben gevormd.

BESLUIT

De Dienst Vreemdelingenzaken schendt manifest de hiervoor geciteerde wetsbepalingen en principes van deugdelijk bestuur door aan de verzoekers een beslissing van onontvankelijkheid in toepassing van art. 9bis Vreemdelingenwet te betekenen. (...)"

In haar nota met opmerkingen is de verwerende partij van mening dat het middel niet dienstig is, aangezien de argumenten zoals de integratie, de langdurige asielpcedure slechts betrekking hebben op de gegrondheid van de aanvraag en werden dan ook niet in rekening gebracht bij het nemen van de bestreden beslissing, dat de verzoekende partijen geenszins de motieven van de bestreden beslissing betwisten, dat artikel 8 van het EVRM niet absoluut is en een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet niet in de wet staat, en dat de verzoekende partijen illegaal in het Rijk verblijven en zelf verantwoordelijk zijn voor de nadelige gevolgen van de bestreden beslissing.

In hun repliekmemoire verwijzen de verzoekende partijen naar het gestelde in hun inleidende verzoekschrift.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar 'het officieel engagement van de regering' en stellen dat de bestreden beslissing gezien het 'engagement van de regering' uiting geeft van een willekeur die alle redelijkheid tart en dat de verzoekende partijen er terecht van mochten uitgaan dat zij, gezien het 'engagement van de minister' en de lange asielpcedure en de integratie, gemachtigd kunnen worden tot verblijf, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen niet verduidelijkt welk 'engagement van de regering' of 'engagement van de minister' zij beogen. Het is niet aan de Raad om uit de vage bewoordingen van de verzoekende partijen een middel te distilleren. Dit onderdeel van het tweede middel is onontvankelijk.

Wat de beweerdde schending van artikel 3 van het EVRM betreft, verwijst de Raad naar het gestelde in het eerste middel.

Wat betreft de beweerdde schending van artikel 8 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing er niet toe strekt het gezinsleven van de verzoekende partijen te verhinderen of te bemoeilijken. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in voor de verzoekende partijen om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch verklaart louter hun aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk. De bestreden beslissing heeft tevens betrekking op het ganse gezin, dat dus hoe dan ook kan samenblijven. Bovendien dient er echter vastgesteld te worden dat de verzoekende partijen nergens in concreto toelichten op welke wijze zij artikel 8 van het EVRM geschonden achten. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Waar de verzoekende partijen verwijzen naar buitengewone omstandigheden, en naar het feit dat ze bijgevolg een daadwerkelijke band met België hebben, en van mening zijn dat de Dienst Vreemdelingenzaken met de omstandigheden eigen aan het (verblijfs)dossier van de verzoekende partijen diende rekening te houden, wijst de Raad nogmaals op dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft in buitengewone omstandigheden, op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt. Aangezien de verzoekende partijen niet beschikken over de onontbeerlijke identiteitsdocumenten heeft de gemachtigde van de minister niet geoordeeld over de aangevoerde buitengewone omstandigheden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient erop gewezen dat deze bepaling stelt dat eenieder wiens rechten, welke in het Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, recht heeft op een daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie. Deze bepaling heeft geen onafhankelijk bestaan, maar kan slechts worden ingeroepen in samenhang met de verdragsbepaling waarvan de schending wordt ingeroepen (RvS 4 januari 2006, nr.153.232). Aangezien de schending van artikel 8 van het EVRM en artikel 3 van het EVRM niet kan worden weerhouden door de Raad, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM in casu van toepassing is en desgevallend geschonden wordt (RvS 28 februari 2005, nr. 141.340). Bijgevolg wordt geen schending van artikel 13 van het EVRM aangetoond.

Waar de verzoekende partijen de schending aanvoeren van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag, dient te worden vastgesteld dat, gelet op de geest, de inhoud en de bewoordingen, de bepalingen van de artikelen 3 en 29 van het Kinderrechtenverdrag op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd, zodat de verzoekende partijen de rechtstreekse schending van deze bepalingen niet dienstig kunnen inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754; RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554; RvS 28 juni 2001, nr. 97.206).

Wat de schending van de overige nog in het middel aangevoerde bepalingen betreft, met name het zorgvuldig bestuur, de redelijke termijn en het zorgvuldigheidsprincipe in hoofde van de beslissingnemende overheid, verzuimen de verzoekende partijen in concreto aan te tonen op welke wijze de bestreden beslissing deze bepalingen schendt, zodat er geen sprake kan zijn van een middel. Onder "middel" moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend en negen door:

mevr. Ch. BAMPS, kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

Ch. BAMPS.